

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **J.I.**, zastoupen JUDr. Josefem Kašparem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 27/114, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2015, č. j. 16 Ad 97/2013 - 108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2013, č. j. X žalovaná zamítla námitky proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce (dále „stěžovatel“) o změnu data přiznání starobního důchodu a o přepočtení výše tohoto důchodu podle § 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále „zákon o důchodovém pojištění“). Stěžovateli byl přiznán starobní důchod na základě rozhodnutí o odstranění tvrdosti a datum přiznání důchodu se tak odvíjelo od data podání této žádosti (podle pravidel stanovených dodatkem č. 1 - 7 k Příkazu ministra číslo 30/2006). Stěžovatel byl však toho názoru, že splnil podmínky stanovené nařízením vlády číslo 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993 (dále též „nařízení vlády č. 363/2009 Sb.“). Z toho dovozoval, že mu důchod měl být přiznán nikoli od data spojeného s žádostí o odstranění tvrdosti zákona, ale od dřívějšího data, kdy mu měl vzniknout nárok na důchod podle právních předpisů. Proto žádal změnu data přiznání důchodu a přepočtení jeho výše. Žalovaná pomocí teleologického a historického výkladu, za použití důvodové zprávy k příslušným ustanovením, dospěla k závěru, že nařízení na stěžovatele nedopadá. Nelze u něj tudíž určit důchodový věk tím způsobem, že se od běžného důchodového věku podle zákona o důchodovém pojištění odečte 5 let.

Rozhodnutí o námitkách napadl stěžovatel správní žalobou, v níž tvrdil, že byl zkrácen na svých právech a došlo k nesprávnému posouzení věci. Souhlasil, že mu byl starobní důchod přiznán na základě žádosti o odstranění tvrdosti, avšak namítl, že nebyl přiznán od správního data. V tomto ohledu zdůraznil, že mu nárok na starobní důchod vznikl dle obecně závazných předpisů a především na základě nařízení vlády č. 363/2009 Sb. již ke dni 23. 6. 2012. Měl za to, že podmínky nařízení beze zbytku splňuje a od důchodového věku stanoveného podle zákona o důchodovém pojištění mu mělo být odečteno 5 let. Dnem 23. 6. 2012 by tak dosáhl upraveného důchodového věku 58 let a 2 měsíce.

Rozsudek Krajského soudu v Plzni

Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) nyní rozhodoval o žalobě stěžovatele znovu poté, co byl jeho předcházející rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 3 Ads 31/2015 – 26. Důvodem zrušení předcházejícího rozsudku krajského soudu byl důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud se tehdy nemohl zabývat výkladem relevantních právních předpisů a k řešení sporné právní otázky žádný závěr nevyslovil. Krajský soud se však musel žalobní argumentací stěžovatele zabývat v plném rozsahu a v tomto kontextu provést analýzu příslušných právních předpisů a srovnání jednotlivých výkladových metod, při respektování zásad práva sociálního zabezpečení.

V novém rozsudku, který je nyní napaden kasační stížností, krajský soud opět dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele důvodná není, a proto ji zamítl. Zdůraznil, že důchod byl stěžovateli přiznán na základě žádosti o odstranění tvrdosti zákona a jako nedůvodnou vyhodnotil námitku stěžovatele, že mu nebyl do výpočtového základu zohledněn vyměřovací základ za rok 2012. Dále soud dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro dřívější přiznání starobního důchodu i přesto, že vykonával zaměstnání v pracovní kategorii I. AA uran až do 31. 8. 1992, kdy překročil nejvyšší přípustnou expozici.

Krajský soud vycházel ze znění nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993, a z důvodové zprávy k zákonu č. 108/2009 Sb., o jednorázové peněžní částce nahrazující příspěvek k důchodu a zvláštní příspěvek k důchodu a o změně některých zákonů. *(pozn. NSS - krajský soud zřejmě nedopatřením důvodovou zprávu v odůvodnění rozsudku neoznačil plným názvem, z kontextu s napadeným rozhodnutím žalované je však zřejmé, že se jedná o důvodovou zprávu právě k zákonu č. 108/2009 Sb.)* Tak dospěl k závěru, že ze znění § 1 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., v kontextu s uvedenou důvodovou zprávou vyplývá, že nařízení se nevztahuje na horníky, kteří nebyli nijak dotčeni zrušením pracovních kategorií, protože ukončili zaměstnání v preferované pracovní kategorii ještě před 1. 1. 1993. Tyto podmínky aplikace citovaného nařízení také neshledal krajský soud diskriminačními, neboť diskriminace nemůže být dána pouze tím, že některé skupiny pojištěnců podmínky stanovené nařízením splňují a některé nikoliv. To, že stěžovatel přestal vykonávat zaměstnání v preferované pracovní kategorii před 1. 1. 1993 v podstatě ze zdravotních důvodů (pro dosažení nejvyšší přípustné expozice), bylo zohledněno právě rozhodnutím o odstranění tvrdosti, na jehož základě byl stěžovateli přiznán starobní důchod od 1. 10. 2012.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadá stěžovatel usnesení krajského soudu v celém rozsahu. Odkazuje přitom na důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel konstatuje, že jádrem sporu je stále otázka, zda mu vznikl nárok na důchod na základě splnění podmínek stanovených nařízením vlády č. 363/2009 Sb. či nikoliv, respektive, zda uvedené nařízení má být v případě stěžovatele aplikováno či nikoliv. Stěžovatel prostým jazykovým výkladem § 107 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a jazykovým výkladem § 1 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. dovozuje, že splňuje podmínky pro aplikaci citovaného nařízení a uvádí konkrétní údaje o trvání svého zaměstnání v preferované pracovní kategorii. Z toho dle stěžovatele vyplývá, že dosáhl důchodového věku již ke dni 23. 6. 2012 ve věku 58 let a 2 měsíců. Podle jeho názoru mu žalovaná chybně nepřiznala důchod již od data 23. 6. 2012 z důvodu nesprávného výkladu citovaných předpisů, když pouze jejich teleologickým výkladem dospěla k závěru, že na něj předmětné nařízení vlády nedopadá. Žalovaná přitom má jednat v intencích obecně závazných právních předpisů, nikoliv měnit výkladem rozsah podmínek stanovených těmito předpisy. Stěžovatel zároveň upozorňuje na to, že podmínky pro dosažení sníženého důchodového věku stanovené jinými právními předpisy po 10 letech zaměstnání v hornictví, byly diskriminační pro zaměstnance, kteří pro vyšší pracovní nasazení dosáhli nejvyšší přípustné expozice dřívě. Nařízení vlády tato diskriminačně koncipovaná kritéria neodstranilo, ale pouze jejich dopady zmírnilo.

Rozsudku krajského soudu stěžovatel vytýká, že chápe text nařízení jako jednoznačný přesto, že i podle názoru vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu text jednoznačný není. Odkaz na důvodovou zprávu činí podle stěžovatele rozsudek nepřesvědčivým, neboť ji nelze dohledat v žádných právních informačních systémech ani na webu Ministerstva práce a sociálních věcí. Důvodová zpráva za této situace měla být provedena soudem k důkazu a měla být v napadeném rozsudku též citována.

Krajský soud podle stěžovatele řádně neuvedl důvody, jež vylučují pro stěžovatele příznivou aplikaci nařízení vlády č. 363/2009 Sb. Rozsudek se též nezmiňuje o aplikaci výkladových metod, ač mu tento postup byl Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku uložen. Rovněž se nijak nevypovídá s aplikací zásad práva sociálního zabezpečení.

Stěžovatel má za to, že nelze výkladem překlenout doslovné znění uvedeného nařízení vlády (č. 363/2009 Sb.), neboť tím dochází k porušení zásady zákonnosti. Pokud by bylo záměrem zákonodárce omezit okruh adresátů citovaného nařízení jen na část osob, na něž podle svého znění dopadají, měl tak učinit výslovně. Jestliže tak neučinil, nelze tuto skutečnost vykládat k tíži žalobce. Výchozí diskem pro posouzení věci by měla být podle stěžovatele zásada univerzality, podle níž se právo sociálního zabezpečení vztáhne na všechny, kdo splňují stanovená kritéria, dále zásada garance a zásada ekvivalence (zásluhovosti), v jejímž rámci je třeba zohlednit stěžovatelovu práci v uranových dolech s vysokou mírou ionizujícího záření.

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek napadený kasační stížností zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze stručně uvedla, že považuje rozsudek krajského soudu za věcně správný a přezkoumatelný. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatel je oprávněn k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), v kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Následně posuzoval přípustnost kasační stížnosti s ohledem na ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť jde o případ, kdy krajský soud znovu rozhodl poté, co jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Tuto jinak obecně platnou zásadu však nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud k první kasační stížnosti zruší rozsudek krajského soudu pro zásadní vady řízení, tudíž věcně prvý rozsudek krajského soudu neposuzuje. Odmítnutí nynější kasační stížnosti by tak představovalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srovnej k tomu kupříkladu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze systematického hlediska je rozumné nejprve posoudit namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Pouze u rozhodnutí přezkoumatelného je totiž zpravidla možné zvažovat důvodnost námitek věcného charakteru. Problematika různých důvodů nepřezkoumatelnosti rozsudku (krajského soudu) je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, nebo ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64. Žádný ze zde uvedených důvodů nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu nebyl v posuzované věci Nejvyšším správním soudem zjištěn (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Zdejší soud na tomto místě připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak má být rozsudek zdůvodněn, nýbrž musí se jednat o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

V kontextu úvah o nepřezkoumatelnosti považuje zdejší soud za nejpodstatnější fakt, že se krajský soud tentokrát výslovně vypořádal s argumentací stěžovatele a řádně vysvětlil, proč stěžovateli nevznikl nárok na důchod podle nařízení vlády č. 363/2009 Sb., ale pouze na základě rozhodnutí žalované o odstranění tvrdosti zákona. Tento závěr krajský soud zdůvodnil nejen na základě gramatického výkladu § 1 citovaného nařízení, ale i teleologickým a historickým výkladem příslušných právních předpisů za použití důvodové zprávy, byť výslovně tyto výkladové metody v odůvodnění rozsudku takto nepojmenoval. To však samo o sobě k nepřezkoumatelnosti rozsudku nevede, stejně jako fakt, že krajský soud explicitně nevyložil vazbu právní úpravy na zásady sociálního zabezpečení. Závěry krajského soudu ve všech uvedených aspektech jsou z napadeného rozsudku přesto seznatelné, stejně jako argumentace a úvaha, která k nim vedla, a tak lze posoudit jejich věcnou správnost.

Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal ani kvůli nepřesnému odkazu na důvodovou zprávu k zákonu č. 108/2009 Sb. I když odkaz v odůvodnění rozsudku explicitně neuváděl, k jakému předpisu se důvodová zpráva vztahuje, z kontextu s odůvodněním rozhodnutí žalované o námitkách bylo dostatečně jasné, o jakou důvodovou zprávu se jedná. Nelze též přehlédnout obecný princip, že podzákoné předpisy zpravidla veřejné důvodové zprávy nemají. Tento fakt by měl být znám i právnímu zástupci stěžovatele, který ho zastupoval již během správního řízení. Důvodová zpráva k zákonu č. 108/2009 Sb., je pak běžně

dostupná v právních informačních systémech. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jí tak nebylo nutné provádět důkaz při jednání soudu, jak se domnívá stěžovatel.

Při posouzení věcné správnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se nejprve krátce vyjádřit k vývoji relevantní právní úpravy, ústící v současný právní stav. Před 1. 1. 1993 byla všechna zaměstnání zařazena do tří pracovních kategorií. Jednou z výhod výkonu zaměstnání zařazeného do preferované pracovní kategorie, byla snížená věková hranice pro nárok na starobní důchod. Tato výhoda zaměstnanců, kteří pracovali v preferovaných pracovních kategoriích, nicméně zůstala v některých případech zachována současnými právními předpisy dosud. Zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení byly pracovní kategorie zrušeny s tím, že úpravou vyplývající z jeho bodu 29 byly zmírněny negativní dopady zrušení kategorií na ty pracovníky, kterým přijetí zákona zabrání získávat další doby zaměstnání v preferované kategorii. Tento bod (a výslovné znění novelizovaného ustanovení § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení) garantoval snížení věkové hranice pro odchod do starobního důchodu občanům, kterým k datu zrušení pracovních kategorií chyběla ke vzniku nároku na důchod z I. pracovní kategorie krátká doba s tím, že podmínkou tohoto nároku bylo, že uvedené zaměstnání (služba) trvalo k datu 31. prosince 1992. To potvrzuje také důvodová zpráva k zákonu č. 235/1992 Sb. i relevantní odborná literatura (viz *Voříšek, V. Co to jsou „hornické důchody“? Práce a mzda č. 6, rok 2014, Wolters Kluwer, dostupné v právním informačním systému ASPI.*). Na tyto principy pak navázaly další právní předpisy: do nové úpravy zákona o důchodovém pojištění převzaté nařízení vlády č. 557/1990 Sb., zákon č. 188/2001 Sb., a konečně nařízení vlády č. 363/2009 Sb., které (jak napovídá již jeho název) je doplňujícím právním předpisem souvisejícím se zrušením pracovních kategorií.

Z uvedeného historického vývoje je tedy zřejmé, že nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o jehož výklad je spor v posuzované věci, navazuje na právní úpravu související se zrušením pracovních kategorií a pouze ji doplňuje. Má tedy dopadat opět na pracovníky, kterým zrušení kategorií zabránilo v získávání další doby zaměstnání v preferované pracovní kategorii, jejichž zaměstnání v preferované pracovní kategorii trvalo ke dni zrušení kategorií, k němuž došlo s účinností od 1. 1. 1993. To potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu č. 108/2009 Sb., o jednorázové peněžní částce nahrazující příplatek k důchodu a zvláštní příspěvek k důchodu a o změně některých zákonů, kterým bylo založeno zmocnění k vydání sporného nařízení do zákona o důchodovém pojištění. Tato důvodová zpráva uvádí: „Doplňuje se zmocnění pro vládu, aby mohla nařízením stanovit nižší důchodový věk pro ty horníky, kteří před rokem 1993 započali výkon svého zaměstnání zařazeného do I. pracovní kategorie s nižším důchodovým věkem, toto zaměstnání vykonávali dále i po zrušení pracovních kategorií od 1. ledna 1993, avšak v důsledku tohoto zrušení nemohli již splnit podmínku potřebné doby zaměstnání v této kategorii pro stanovení nižšího důchodového věku.“

Ze systematického, teleologického a historického výkladu tedy vyplývá, že nařízení vlády č. 363/2009 Sb. se vztahuje na ty horníky, kteří vykonávali zaměstnání v preferované pracovní kategorii ke dni zrušení uvedených kategorií, a to v souladu se zajištěním zásady ochrany nabytých práv, která se v právu sociálního zabezpečení uplatňuje. Tento výklad již v minulosti potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 3 Ads 123/2012 – 32, kde uvedl, že „[n]ařízení vlády č. 363/2009 Sb. bylo vydáno na základě zmocnění obsaženého v § 107 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném od 1. 7. 2009. Cílem tohoto zákonného zmocnění bylo stanovení nižšího důchodového věku horníkům, kteří vykonávali zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před 1. 1. 1993 zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, toto zaměstnání přitom vykonávali před rokem 1993 i následně po zrušení pracovních kategorií od 1. 1. 1993 a kteří právě v důsledku zrušení pracovních kategorií nespĺnili podmínku stanovené doby zaměstnání v I.

pracovní kategorii uvedenou v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, pro stanovení důchodového věku 55 let.“

V posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatel ukončil zaměstnání v I. pracovní kategorii již 31. 8. 1992, tedy před zrušením pracovních kategorií, a po zrušení kategorií je již nevykonával. Nařízení vlády č. 363/2009 Sb. se tedy na stěžovatele nevztahuje a žalovaná i krajský soud posoudily věc po právní stránce správně, když dospěly k závěru, že důchod skutečně měl být stěžovateli přiznán až od data odvislého od jeho žádosti o odstranění tvrdosti zákona, nikoliv od data, které by vyplývalo z nařízení vlády č. 363/2009 Sb.

Ke stěžovatelově argumentaci jazykovým výkladem § 1 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. je třeba poznamenat, že z judikatury Nejvyššího správního soudu i ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že k výkladu právních předpisů a jejich institutů nelze přistupovat pouze z hlediska textu zákona, ale především podle jejich smyslu. Jazykový výklad může představovat pouze prvotní přiblížení se k obsahu právní normy, jehož nositelem je interpretovaný právní předpis; k ověření správnosti či nesprávnosti výkladu, popř. k jeho doplnění či upřesnění, potom slouží ostatní interpretační přístupy (srovnej například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 – 54, publikovaný pod č. 792/2006 Sb. NSS, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Krajský soud i žalovaná tedy správně použily ke zjištění obsahu právních norem, o jejichž výklad je spor v posuzované věci, i jiné výkladové metody kromě výkladu čistě jazykového, kterým argumentuje od počátku stěžovatel. Za použití těchto dalších výkladových metod dospěly krajský soud i žalovaná k takové interpretaci § 1 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., jejíž správnost potvrdil nyní i Nejvyšší správní soud a jež je také v souladu s jeho předcházející judikaturou. Nejvyšší správní soud tento interpretační postup tedy plně aprobejuje a nemůže se ztotožnit s názorem stěžovatele, že je takový postup v rozporu se zásadou zákonnosti. Naopak, pečlivé ověření smyslu normativního obsahu zákona také prostřednictvím jiných výkladových metod zásadě zákonnosti zcela vyhovuje.

Stěžovatel uvedl, že sporné nařízení neodstranilo diskriminaci, jež podle něj vyplývá z toho, že právní předpisy nezohledňují právní postavení horníků, kteří dosáhli nejvyšší přípustné expozice pro vyšší pracovní nasazení po méně než 10 letech zaměstnání v preferované pracovní kategorii. K tomu je třeba podotknout, že to ani nebylo účelem nařízení vlády č. 363/2009 Sb., které pouze doplňovalo právní předpisy, v souladu se zásadou ochrany nabytých práv odstraňující negativní důsledky zrušení pracovních kategorií od 1. 1. 1993 pro pracovníky, kterých se zrušení kategorií dotklo. Proto nařízení vlády č. 363/2009 Sb., ani nemohlo řešit problém, na nějž poukázal stěžovatel a který vyplývá ještě z právní úpravy předcházející zrušení pracovních kategorií.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. nebyly dány. Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaná ve věcech důchodového pojištění nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení

o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu